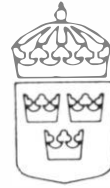

Motion till riksdagen

1987/88:Sf274

av Lars Sundin och Kjell-Arne Welin (fp)
om arbetsgivaravgiften för idrottsmän

Mot.
1987/88
Sf274-282

Genom regeringsrättens prejudicerande dom i juni 1985 i "Benny Westblom-målet", som innebar att idrottsföreningar är skyldiga att betala sociala avgifter på ersättningar över ett halvt basbelopp till sina aktiva, ändrades tidigare praxis. Den hade sin grund i försäkringsdomstolens utslag 1975 i "Bo Larsson-fallet" enligt vilket idrottsutövande huvudsakligen ansågs vara en fritidssysselsättning. Därför förelåg inte heller skyldighet att betala sociala avgifter för idrottsutövare.

Då domen i regeringsrätten genom sin retroaktivitet skulle få svåra ekonomiska konsekvenser för idrottsföreningarna beslöt riksdagen 1986 att staten skulle påta sig ansvaret för betalningen av idrottsföreningarnas avgifter för tiden före 1986.

Naturligtvis vill inte Riksidrottsförbundet eller ansvarskännande idrottsföreningar undandra sig sitt sociala ansvar för de aktiva idrottsmännen/kvinnorna. Men självklart har föreningarnas ekonomiska resurser blivit mindre än tidigare, när de nu har att betala arbetsgivaravgifter. Detta kan få till följd att bredd- och ungdomsidrotten blir eftersatt. Risken är att vi i Sverige får en föga önskad utveckling mot helt igenom professionella elitidrottsmän, helt skilda från den folkrörelse den samlade idrottsrörelsen i dag utgör. Vidare har de många oftast ideellt arbetande idrottsledarna kommit att i allt högre grad få arbeta med ekonomi och administration i stället för att handleda de aktiva rent idrottsligt. Kort sagt: domen i regeringsrätten kan få mycket oönskade konsekvenser för det samlade Idrotts-Sverige.

Man kan tänka sig flera sätt att lösa problemen. Vi förordar ett alternativ som innebär att idrottsrörelsen betalar avgifter för dem som har en årlig idrottsersättning som överstiger två basbelopp (för närvarande 51 600 kr.), dvs. omkring 1000 idrottsutövare i Sverige i dag enligt Riksidrottsförbundets beräkningar. Dessa idrottsmän/kvinnor får anses vara beroende av idrottsinkomsten för sin försörjning. Därför skall den självklart också vara grund för de sociala förmånerna.

De flesta idrottsutövare som har en lägre ersättning än motsvarande två basbelopp kan anses idrotta utan förvärvssyfte. För dem bör genom idrottsrörelsen skapas ett privat försäkringsskydd som bättre passar deras situation.

Hemställan

Mot. 1987/88
Sf274

Mot bakgrund av det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om arbetsgivaravgifter för idrottsmän.

Stockholm den 25 januari 1988

Lars Sundin (fp)

Kjell-Arne Welin (fp)